

Κι' ἐκεῖ ποῦ σάν Χριστιανὸς τραβῆς 'στὴν Ἐκκλησία
ἀπ' τὸ Δημοκρατῆριο σου λένε νὰ περάσῃς,
καὶ βλέπεις τὰ κουμπούρια σου εἰς τὴ δημοκρασία
κι' εὐθὺς ἴδια σούβρῃται νὰ τὴ ξαναγοράσῃς,
καὶ μία, δύο, ἀλλὰ τρεῖ, καὶ λὲς εἰς τὸν καθένα :
αὐμωρε, κι' ἂν πῆς 'στὴν Ἐκκλησίᾳ προσκίνα καὶ γιὰ μίνα.»

Λόρδος Τρικούπης, Θεοδώρης, Λαγκάδης, Μισολόγγι,
Πιτ, Καραπάνος, Λεμονῆς, Ρεπουμπλικὰ τοῦ Ράλλη,
μὲν βοαγιᾶς μισοῖ Λαῖκοι, κατακλυσμός καὶ βόγγοι,
καὶ γιὰ τὸ φράγκο συλλογαῖς μὲ ξίσκιπο κεφάλι,
καὶ κανονιαῖς καὶ ζητιανιαῖς καὶ γιὰ τὰ φουτιγγὶ δίσκοι,
καὶ Βασιλεῖς ἀνεύθυνος καὶ τόσο Βασιλίσκοι,
ποῦ μὰς τραβοῦν ἀπὸ ταῦτι
καθ' ὅλ' ἀνεύθυνοι κι' αὐτοί.

Μὲν ντιέ, μὲν ντιέ, τί μυστικιαὶ καὶ φαναρῖς φυγάλας,
καὶ δὸς τοῦ 'στὸν Ἀνεύθυνον ἀναφοραῖς μεγάλαις,
καὶ σῶσε μας γιὰ τὸ Θεὸ ἀπὸ τὰ παραλίαντα
προτοῦ οἱ φοβερίσῃμε μὲ προνονταϊζμέντα.

Βασιληᾶ, χρυσὸ στολίδι,
μὴν πηγαίνῃς σὲ ταξίδι,
μὴ μακραίνῃς μήτε λείγα
κι' ὁ λιμὸς ἐμπρὸς μας εἶναι,
ἂν θὰ μείνῃς λίγω φύγα,
ἂν θὰ φύγῃς λίγω μείνε.

Βασιληᾶ, μ' ἴμας τὰ χάνεις,
μὰ κι' ἐμῆς τὰ χάνομε,
κι' οὔτε νοθόμοις τὶ κάνεις
κι' οὔτε τὸ τί κάνομε.
Κι' ἕνα κι' ἄλλον προσκαλεῖς
μῖσα κι' ἔξω τῆς Αἰλῆς,
μὰ δὲν ξέρεις τί θὰ γένη
μὲ τὸ τόσο μαινοβογαίνεις.

Κι' ὁ Τρικούπης γιμάτος ὄνορες
ἕνα τίποτο σου ψάλλει μόνος :
«Μ' ἀπαρνῆθης, σκληρῆ, μ' ἀπαρνῆθης,
γράψε μου τὸ εἰ μαῦρο χαρτί,
κι' ἕνακ Λόρδο τρανὸ δὲν φοβῆθης,
ποῦ τοῦ Πάππα τὰ γένια κρατεῖ.»

Πενήντα χρόνια 'πέρασαν, Ἑλλάς μου ζωοδότειρα,
καὶ χοῖροι πίνουσι νερὸ μῖς' ἀπὸ δισκοπότηρα,
κι' ὄλοι τὰ νύχια ζύνομε 'στὴ σάπια σου κουφέλα
καὶ λίγει καθὲ γαῖδαρος τὸν πετινὸ Κεφάλι,
κι' ὅλα τὰ πολιτεύματα μανίστρα κι' ἀνακάτωμα,
καὶ λογοδιάρροι' ἀγιάτρευτη καὶ γενικό ζεπάτωμα,
καὶ βλέπομα γιὰ ντύσιμο πὸς λείπει κι' ἡ λινάτσα
καὶ κελαιδοῦμα λὲρ μπαλὼρ κι' ἴγω κρατῶ τὸ ἴσο,
καὶ τοῦτοι μπαίνουν 'στῆς Αἰλῆς τὴν πόρτα μὲ τὴ φάτσα
κι' ἐκείνοι σάν Μπερτοῦλοιοι τρυπῶνσι μὲ τὰ πίσω.

Κεραῖαν δὲν ἠλλάξαμεν,
τὰ πρέποντα εἰρήκαμεν.

τὸν ὄρον ἐφύλαξαμεν,
τὴν πίστιν τετραῖκαμεν.

Ζήτω!... σκάς Ἐυρώπη σκύλα,
τόκα, Περιλίτο βλάμη,
ὅλα θάλασσα καὶ νῆλα,
ροῦφ' αὐτέ μου τὸ ποτάμι.

Ρωμηοὶ μου, σὰς συγγαίρω...
χαρὰ 'στὸ Σύνταγμα σας,
κι' ἀγίραχος προσέρω
τὸ μέγα ὄνομα σας.

'Αδελφια φιληθῆτε,
βάλετε στραβὰ τὸ φῆσι σας...
φτοῦ! ἀ μὴ βασκαθῆτε
καὶ σίσερο 'στὴ μῆση σας.

**Λύκειον μοναχικὸν
κι' ὄνωτος Ἑθνωπαϊκόν.**

Ἄν ἀληθῆ διάπλασι τὸν τέκνον σας ποθῆτε
ἀμῶσις εἰς τὸ Λύκειον Μακρῆ καὶ Μάνου Ἰτε.
Γνώμας γι' αὐτὸ δὲν εἶναι ὄσο... καθ' ὅλα ἰτελίς
καὶ δὲν πηγαίνει τοῦ κακοῦ ὅτι καλὸ κι' ἂν λές.
Αὐτὸς ὁ Μάνος κι' ὁ Μακρῆς—μεγάλῃ των τιμῇ—
ποτὶ δὲν ἔμαθαν νὰ τρῶν χαράμι τὸ ψωμί,
μ' αὐτοῦς μορφῶνται κανεὶς ἐνὶ διακοδάξει,
ἐκεῖ κι' ὁ γυῖος τοῦ Φασουλῆ προκόβει καὶ σκουδάξει.

**Ἐκαὶ ὀλίγαις ποικιλιαῖς.
μ' ἄλλους λόγους ἀγγελιαῖς.**

Ἐφημερὶς σατυρικὴ τὸ Σκριπ εὐφροστάτη
καὶ μὲ πιπὲρι μπόλινο καὶ μ' Ἄττικο ἀλάτι,
διαβόλου κάλτσα, παταγιή, κι' ἐνήμερος εἰς ὅλα,
ὅπου σάν χάσινο ψωμί πουλεῖται καὶ φραντζόλα.

Μηνᾶ Χαμουδοπούλου Κατήχησις τελεία
ὀρθόδοξος καθ' ὅλα καὶ Χριστιανικὴ,
πολύτιμον βιβλίον εἰς πάντα τὰ σχολεῖα,
καὶ γλαφυρὰ τὴν γλῶσσαν καὶ περιεκτικὴ
μὲ νέας ἐξηγήσεις καὶ διδαχὰς πλουσίας,
κι' ἀντὶ δραχμῆς τιμᾶται μῖα καὶ μισοῖαις.

Νέον Παρθενωγενίον, ποῦ θὰ δώσῃ καὶ θὰ πάρῃ,
κι' ἡ γνωστὴ τὸ διευθεῖσι Φουντουκλή μὲ τὴν Πρινάρη,
ὄσο κυριαῖς ὅπως πρέπει μὲ χαρισματα μεγάλα,
ποῦ τὰ λόγια των καταπόσις τὰ κρομῶν γιὰ σκουλαρημῆς
καὶ νηπιῶν δάχη τάξις τὸ Σχολεῖον των μὲ τέλλα
καὶ δασκαλίσις θὰ βγάλῃ, ὅπου θάνασις τεταρτάκιμα.
'Ἐτὴν ὁδὸν Ἀκαδομίας τὸ Σχολεῖον τοῦτο κείται,
ἀριθμὸ δὲν ἐνθμοῦμα, μὰ ρωτάτα νὰ τὸ ἔρῃτε.